

Els disigs fets peticions del parenostre

Romà Casanova, bisbe de Vic

La pregària del parenostre és comunitària, en primera persona del plural. El nostre Mestre ens ensenyà a adreçar-nos a Déu invocant-lo no com a Pare meu sinó com a Pare nostre. De fet, com ensenyava Benet XVI, «solament entrant en el “nosaltres” dels fills de Déu podem anar més enllà dels límits d'aquest món i elevar-nos fins a Déu» (*Jesús de Natzaret*). Adonem-nos del que això significa: ningú no pot pregar al Pare si no accepta frater-nalment els altres.

El parenostre és una pregària de petició que expressa la nostra necessitat de Déu i dels seus dons. Pregar amb confiança inclou no solament la certesa que el Senyor està atent a la nostra pregària, sinó també la convicció profunda de la nostra pobresa: sense Déu no som res, sense la seva providència no tenim res. Tot és do, tot és gràcia. Sense aquesta seguretat no és possible ni la pre-gària ni la mateixa fe.

És una pregària de petició que expressa la nostra necessitat de Déu i dels seus dons

En l'oració que ens va ensenyar Jesús apareixen en primer lloc tres peticions que neixen d'un desig. La forma verbal emprada és el subjuntiu, que expressa una acció en què el subjecte està implicat; en aquest cas, amb un desig que brolla del fons del cor. A més, els tres disigs fets peticions tenen relació directa amb el Pare. Li demanem que el seu nom sigui santificat, que el seu regne vingui a nosaltres i que es faci la seva voluntat. Les tres peticions van seguides, sense cap conjunció, expressant la seva unitat profunda: el nom de Déu, el seu regne i la seva voluntat formen un mateix desig, des de la més pro-

funda misèria. Els deixebles clamen, enmig de la lluita en aquest món, perquè es manifesti plenament la glòria de Déu, que és la salvació dels fills de Déu. Qui prega amb desig té la certesa que el que demana serà realitat. Solament prega el qui té esperança.

El «nom» en el món bíblic no és pas una simple designació, sinó que implica relació interpersonal. Desitjar que el nom de Déu sigui santificat suposa abandonar-se en mans de Déu a fi que realitzi en nosaltres la seva obra de santificació. El regne de Déu és la vida de l'home, perquè on Déu no hi és, res no pot ser bo. Demanar que vingui el seu regne és acceptar la primacia del Creador en la nostra existència. Quan resem que es faci la voluntat divina en nosaltres, entrem en els sentiments de Jesús, el qual no té cap altre aliment que fer la voluntat del Pare (cf. Jn 4,34). Aquest és el nostre gran repte: reconèixer la voluntat de Déu i acomplir-la aquí a la terra com es fa en el cel.

